

Вони для нас
такі Незвичні.
Та в Них є ТЕ
що Звичне нам!!!!

2 КВІТНЯ

День інформування про

АУТИЗМ

«ЛЮДИ ДОЩУ» – ХТО ВОНИ? АБО ЩО ВИ ЗНАЄТЕ ПРО АУТИЗМ?

Аутизм (розлади аутистичного спектру (РАС)) – це стан, який виникає внаслідок порушення розвитку головного мозку і характеризується вродженим та всебічним дефіцитом соціальної взаємодії та спілкування. Його неможливо вилікувати, проте з часом можна скоригувати і адаптувати людину до соціального життя.

Розлади спектру аутизму (РСА) характеризуються широким спектром різних форм розладів, об'єднаних спільними характеристиками, а саме: труднощами у побудові соціальних стосунків, спілкуванні та особливою стереотипністю поведінки. Поняття спектру підкреслює, що діти з РСА можуть дуже відрізнятися один від одного характером і ступенем вираженості симптомів, їх динамікою в ході розвитку. Розлади спектру аутизму належать до розладів психологічного розвитку – вони обумовлені специфічністю будови та функціонування центральної нервової системи.

Симптоми Аутизму:

1. Дитина рідко встановлює зоровий контакт або робить це у незвичний спосіб (наприклад, дивиться на вас скоса чи дивиться наче крізь вас).
2. Виявляє значно менше цікавості, ніж очікувалося б, до того, що відбувається навколо.
3. Переважно бавиться сама, перебуває наче у своєму власному світі.
4. Дитина не наслідує ігри інших дітей, поведінки батьків.
5. Виявляє відсутність інтересу до гри з однолітками.
6. Дитина починала говорити, а потім перестала.
7. Не реагує на прості вказівки, на звернену до неї мову – при тому, що поведінка в інших ситуаціях вказує на те, що у дитини немає проблем зі слухом.
8. Розвиток мовлення дитини не відповідає вікові.
9. Механічно повторює почуті слова, наприклад, висловлювання з телепрограм.
10. Повторює їх багаторазово.
11. Не використовує жестів, міміки при спілкуванні.
12. Повторює у відповідь останні слова речень, звернених до неї.
13. Надмірно боїться різких звуків (наприклад, шуму порохотяга), часто закриває при цьому долонями очі, вуха.
14. Не любить, щоби до неї торкалися, обіймали, гладили по голові. дяг, ходити тільки визначеним шляхом тощо.

15. Дитина надмірно захоплюється числами, датами, окремими предметами, якоюсь однією темою.
16. Любить крутитися на місці чи захоплюється предметами, що крутяться.
17. Має обмежене коло уподобань, наприклад, любить бавитися лише одним (часто незвичним) предметом, часто і багаторазово складає в ряд свої іграшки і т.п.
18. Дитину важко зупинити, відволікти від одноманітних, повторюваних дій.
19. Прив'язується до незвичних речей, любить бавитися стрічками, камінцями, паличками чи волоссям і т.п.
20. Потребує точного дотримання встановлених ритуалів, різко реагує на будь-які зміни, наприклад, наполегливо вимагає дотримуватись однакової послідовності дій, купуючи щось у крамниці, або ж їсти лише з певного посуду; одягатися тільки у визначений одяг, ходити тільки визначеним шляхом тощо.

Як діагностується аутизм?

Діагностика РСА вимагає компетентної команди фахівців - дитячого психіатра, психолога, логопеда, спеціального педагога. Завдання фахівців - у співпраці з батьками всебічно обстежити дитину, рівень її розвитку у різних сферах і лише тоді на основі встановлених діагностичних критеріїв та із застосуванням спеціальних діагностичних шкал та протоколів визначити остаточний діагноз дитини, а також можливі супутні розлади та проблеми. На основі такого комплексного діагнозу батькам можуть бути роз'яснені особливості специфічної форми РСА їхньої дитини, а також запропоновані адекватні рекомендації по цілісній програмі допомоги дитині.

Як часто зустрічається РСА ?

РСА є доволі поширеними і зустрічаються не менш часто, ніж інші, більш відомі дитячі розлади, як-от, для прикладу, цукровий діабет, синдром Дауна чи дитячий церебральний параліч. Втім, попри те, що ці РСА є такими поширеними, через брак знань щодо них - як у громаді в цілому, так і серед фахівців зокрема - РСА часто вчасно не виявляються або ж невірно діагностуються. Тому значній кількості дітей із цими розладами не надається вчасна адекватна допомога. Поширеність розладів аутизму загалом - 2-6 випадків на 1000 дітей (тобто, щонайменше одна дитина з 500 має РСА). Причому для «класичного» раннього дитячого аутизму характерна середня частота 1-2 на 1000, тоді як для синдрому Аспергера (високофункціонального розладу з групи РСА) - 6 на 1000; співвідношення хлопців до дівчат для РСА приблизно 4:1.

Як сприймає світ особа з аутизмом?

(на основі книжки Олега Романчука «Розлади спектру аутизму у запитаннях та відповідях»)

У дітей з РСА інформація обробляється в особливий спосіб: переважно моноканально та секвенційно. Такий тип оброблення інформації характеризується тим, що увага дитини одномоментно зосереджена на одному сенсорному каналі (аудіальному, візуальному та ін.) і в той час, як обробляється інформація, що надходить по цьому каналу, інші канали ніби «відімкнені».

Відповідно увага дуже вузько зосереджена на конкретних деталях однієї сенсорної модальності, а все інше є ніби поза полем зору/слуху. Отже, вузький фокус уваги, її «деталізованість» та моноканальність призводять до такого селективного та незінтегрованого сприйняття світу, коли реєструється лише частина інформації, інша ж ігнорується. Реєстрація інформації відбувається у формі «файлів» теж в одній сенсорній модальності (звукові, зорові та ін.), але ця інформація не інтегрується між. Така моноканальна реєстрація інформації та брак аудіовізуальної інтеграції може, з одного боку, пояснювати особливі здібності деяких дітей з РСА, наприклад, чудову зорову чи слухову пам'ять а з іншого – й труднощі мовленнєвого та соціального розвитку. Адже для розуміння соціальної взаємодії та розвитку мови як засобу цієї взаємодії надзвичайно важливо обробляти соціальну інформацію «цілісно», а не по деталях, інтегрувати те, що ми бачимо, з тим, що ми чуємо. І власне розвиток мовлення є наслідком того, що дитина інтегрує почуте слово з візуальною інформацією щодо тієї ситуації, в якій воно було вжите .

Відповідно у дітей з РСА ми спостерігаємо різного ступеня затримку розвитку мовлення, дитина повторює слова, фрази, але робить це якось механічно, не розуміючи їх сенсу й не вміючи застосувати мову для спілкування.

Так само припускають, що діти з аутизмом не тільки сприймають інформацію моноканально, а й відчують труднощі з перемиканням уваги з одного каналу на інший, відповідно можуть мати орієнтацію лише на один канал обробки інформації – часто, але не завжди, візуальний. Це стало передумовою для розвитку методик спілкування для дітей з РСА, які орієнтовані переважно на візуальний канал спілкування – через картинки, символи та інші способи візуального подання інформації. Такий тип сприйняття інформації пояснюють вже описаними вище нейробіологічними особливостями мозку, зокрема порушенням формування зв'язків між його зонами, які мали б забезпечували інтеграцію різних видів інформації та формування цілісного сприйняття світу. Відповідно висунуто гіпотезу, що за такого типу сприйняття світ постає у суб'єктивному просторі дитини як «набір візуальних, акустичних та інших пазлів» – не зв'язаних між собою, незрозумілих і непередбачуваних.

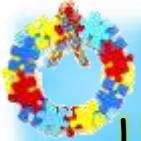

БАТЬКАМ НА ЗАМІТКУ: ДЕСЯТЬ РЕЧЕЙ, ЯКІ ХОТІЛА Б СКАЗАТИ ВАМ ДИТИНА З АУТИЗМОМ:

1. У першу чергу, я – дитина.

У мене є аутизм. Але це не значить, що я «всього лише аутист». Мій аутизм – це лише один аспект моєї особи і характеру. Він не визначає мене, як людину. Як щодо вас самих? Ви людина з власними думками, почуттями і здібностями, чи ви всього-навсього товстий (із зайвою вагою), короткозорий (носите окуляри) або незграбний (з поганою координацією, в поганій фізичній формі)? Можливо, це перше, що помічають люди, які зустрічають вас, але ви не зводитеся до цих визначень. Коли ви станете дорослим, то самі зможете контролювати, як себе визначати. Якщо ви хочете підкреслити якусь одну свою особливість, ви можете це зробити. В дитинстві я ще не мав змоги розкрити себе. Ані я, ані ви поки не знаємо, на що я здатний. Якщо ви будете визначати мене за однію моєю особливістю, ви заздалегідь поставите переді мною занадто низьку планку. Якщо я відчуватиму, що, на вашу думку, я «не можу це зробити», то навіщо мені намагатися?

2. Моє сенсорне сприйняття порушено.

Це означає, що звичайнісінький вигляд, звук, запах, смак чи дотик, те, що ви зустрічаєте щодня і навіть не помічаєте, завдає мені сильного болю. Весь навколишній світ здається мені ворожим. Вам може здаватися, що я ізольую себе і відгороджуюся від світу, але це лише мій спосіб самозахисту. Ось чому «простий» похід до магазину може бути для мене справжнім пеклом: мій слух може бути надто чутливим. Десятки людей говорять одночасно.

Голос з гучномовця надто гучно інформує про нові знижки. З динаміків лунає неприємна музика. Каса стукає й пищить. Кавомолка гримить. З обробного стола для м'яса лунає нестерпний скрегіт. Якась дитина плаче.

Візки скриплять. Флуоресцентні лампи гудуть. Мій мозок не може відфільтрувати всі ці звуки, як неважливі, і у мене починається сенсорне перевантаження! Мій нюх може бути надто гострим. Риба на прилавок не зовсім свіжа.

3. Я маю конкретне мислення.

Я розумію вислів буквально. Мені дивно, коли ви кажете: «Тритримай коней, ковбою!», хоча насправді хочете сказати: «Будь ласка, припини бігати». Не треба говорити мені, що є щось «простіше пареної ріпи», якщо поряд ніякої ріпи немає, а ви лише хочете сказати: «Ти легко з цим впораєшся». Коли ви кажете: «Плє як з відра», - я це і уявляю. Просто скажіть мені: «Іде сильний дощ...» Ідіоми, каламбури, припущення, метафори, алюзії й сарказм мені недоступні.

4. Умійте чути всі способи, якими я намагаюсь спілкуватися.

Мені складно сказати вам, чого я хочу, якщо у мене немає способу описати мої почуття. Я можу бути голодний, засмучений, наляканий чи збентежений, але саме зараз я не можу підібрати потрібні слова. Навчіться розуміти мою мову тіла, помічати, що, коли я замикаюся чи стаю перезбудженим, - це значить, що щось не так. Існує і зворотній бік: я можу говорити як «маленький професор» або кіноактор, повторюючи складні слова чи довгі фрази, які не відповідають стадії мого розвитку. Це інформація, яку я запам'ятовую, вона потрібна мені, щоб компенсувати мої труднощі з мовленням, оскільки я знаю: коли зі мною розмовляють, треба щось відповісти. Це можуть бути фрази із книг, телевізійних програм чи промови інших людей. Це має назву «ехолалія». Я не обов'язково розумію контекст чи значення термінів, які я повторюю. Я просто знаю, що це допомагає мені викрутитися і «дати відповідь».

5. Зобразіть це!

Я краще сприймаю зорові образи. Покажіть мені, як робити будь-що, замість того, щоб пояснювати словами. І будьте готові показувати багато разів. Багато терпіння і практики допоможуть навчити мене. Візуальні підказки допомагають мені прожити день. Вони полегшують стрес від необхідності запам'ятовувати, що за чим йде, допомагають плавно переходити від однієї активності до іншої і дають мені змогу розпорядитися моїм часом та виправдати ваші очікування». Трим. укр. редакції Щодо картинок та візуального розкладу. Візуальні підказки є важливими для багатьох людей з РАС. «...Мені треба побачити, щоб навчитися, тому що слова для мене – як дим; вони миттєво розвіюються, перш ніж я зрозумію їх сутність. У мене немає навички миттєвого сприйняття. Інструкції та інформація у вигляді візуальних підказок, можуть знаходитися переді мною стільки, скільки мені потрібно, і залишаються незмінними, коли я повертаюся до них пізніше. Без цього я живу в постійній фрустрації, бо гублю багато інформації та не відповідаю очікуванням, і тому відчуваю себе безпорадним.

6. Зосередьтеся на тому, що у мене виходить, а не на тому, що я не можу зробити.

Як і будь-яка інша людина, я не можу вчитися, якщо я постійно відчуваю, що у мене нічого не виходить, або що мене постійно треба «виправляти». Якщо кожного разу, коли я пробую щось нове, мене критикуватимуть, нехай навіть «конструктивно», то я просто уникатиму таких ситуацій. Звертайте увагу на мої сильні сторони, і ви обов'язково їх виявите. Більшість завдань можна зробити по-різному, а не тільки одним «правильним» способом.

7. Допмагайте мені у соціальній взаємодії.

Може здатися, що я не хочу гратися з іншими дітьми, але, можливо, я просто не знаю, як почати бесіду чи приєднатися до їхньої гри. Навчіть мене гратися з іншими. Порадьте іншим дітям запрошувати мене гратися з ними. Краще 72 Перші 100 днів за все я вправляюся з добре структурованими іграми, у яких є чіткий початок і кінець. Я не вмію читати вирази обличчя, мову тіла і емоції інших. Навчіть мене. Якщо я сміюся, коли хтось падає з гірки – це не тому, що мені смішно. Просто я не знаю, як потрібно реагувати. Поясніть мені, як почувається інша людина, коли їй боляче та навчіть мене питати: «З тобою все гаразд?».

8. Визначте, що спричиняє мої істерики.

Припадки і істерики так само лякають мене, як і вас. Істерики з'являються тоді, коли одне з моїх почуттів знаходиться у стані перевантаження або коли від мене вимагають більше, ніж дозволяє межа моїх соціальних можливостей. Якщо ви зможете визначити, чому у мене починаються істерики, ви зможете їх запобігти. Ведіть щоденник: відмічайте час, навколишню обстановку, людей, мої заняття. Можливо, ви зможете побачити певну закономірність. Пам'ятайте, що будь-яка поведінка – це вид комунікації. Моя поведінка повідомляє вам про те, що я не в змозі висловити, про моє сприйняття навколишньої дійсності. Моя поведінка може мати фізичну причину. Алергія на продукти, проблеми зі сном, проблеми травлення – все це може впливати на мою поведінку. Шукайте причину, адже часто я не можу сказати вам про це.

9. Любіть мене безумовно.

Відкиньте думки типу «Якщо б ти тільки...» і «Чому ти не в змозі?..» Ви також не відповідали всім очікуванням своїх батьків, і вам би не хотілося постійно чути нагадування про це. Я не вибрав аутизм. Пам'ятайте, що це відбувається зі мною, а не з вами. Без вашої підтримки, надії на успішне і самостійне доросле життя дуже малі. З вашою підтримкою і допомогою мої можливості можуть виявитися значно ширшими, ніж ви думаєте. Три слова, з якими нам всім треба жити: Терпіння. Терпіння. Терпіння. Погляньте на мої обмеження і зрозумійте, що в аутизмі є й щось позитивне. Так, у мене можуть бути проблеми із зоровим контактом чи мовою, але хіба ви не помічали, що я не обманюю, не вдаюся до шахрайства під час ігор, не скаржуся на інших дітей і нікого не засуджую? Ми не знаємо, ким я можу стати, але зрозуміло одне – я не впораюся без вас. Будьте захисником моїх інтересів, любіть мене таким, яким я є, і подивимось, як далеко я зможу зайти

Кілька порад батькам дітей з Аутизмом, чого робити не потрібно:

- Не чекайте швидких результатів. Це не ангіна і не минає за тиждень.
- Не розраховуйте на чарівну пігулку. Такої пігулки, на жаль, не існує.
- Не женіться за вмінням писати, читати та рахувати занадто рано... Можливо, мозок дитини ще не здатен на це. Щоб це розуміти, треба допомога досвідчених фахівців. Якщо не здатен, не засмучуйтесь, є багато інших речей, які можна розвивати, та допомогти мозку «дозріти».
- Не сподівайтесь тільки на фахівців. Включайтесь самі. Будьте членом професійної команди й рухайтесь разом!
- Фахівці центру «Прімавера» виробили свої рекомендації для батьків, які допоможуть побудувати для себе нову картину світу

Що ви можете зробити саме зараз?

1. Зосередьтеся на тому, щоб, по можливості, полегшити та продовжити собі життя. Це турбота про своє здоров'я і самопочуття, вміння відпочивати і відновлювати сили.
 2. Спирайтеся на свої цінності і переконання. Кожна людина є гідною і цінною незалежно від її можливостей і особливостей.
 3. Допомагайте дитині в тому, щоб вона стала максимально автономною, з урахуванням її особливостей. Допоможіть стати їй функціональною тією мірою, якою це можливо.
 4. Не порівнюйте вашу дитину з іншими- лише з нею самою, вчорашньою. Не порівнюйте з умовною «нормою».
 5. Фіксуйте її динаміку - привчіться записувати кожен успіх, навіть мінімальний. Повірте, іноді динаміка помітна тільки тоді, коли ви самі надасте собі ці докази.
- Прийміть вашу дитину. Прийняття - глибоке розуміння того, що вона народжена не для того, щоб комусь подобатися або виправдовувати чийсь очікування, в тому числі і ваші. Прийміть її такою, якою вона є. Це навчить вас і інших людей приймати дитину з її слабкостями і обмеженнями. У тому числі «нормотипових».
6. Залишайте за собою право захищати себе і вибирати, з ким і якою мірою контактувати.

7. Вибір. Вибір є завжди. Це комфортне середовище спілкування, і ваші реакції на нерозуміння і критику оточення. У будь-якому випадку вам відомо про ситуацію набагато більше, ніж будь-кому з вашого оточення. Якщо відчуваєте, що не можете впоратись з емоціями, подбайте про себе - сходите до психолога. Не соромтеся звертатися за допомогою. 8. Знаходьте, обирайте, гуртуйте навколо себе і дитини людей, які ставляться до вас з прийняттям і повагою. Об'єднання однодумців зрушило питання надання державної допомоги в Ізраїлі 20 років тому, і зараз впливає на інформування і лобіювання інтересів особливих сімей в багатьох розвинених країнах. 9. Навчайтеся. Зараз є велика кількість батьківських програм, які здатні зробити з вас підкованих батьків і дозволять вам не втрапити до рук шарлатанів, які користуються 27 Перші 100 днів батьківською необізнаністю. Головна мета - допомогти вашій дитині стати якомога функціональнішою і дати їй навички, що дозволять безболісно вписатися в соціум. Подолання цієї проблеми - це шлях довжиною в багато років. Розглядайте проблему як задачу. Чим раніше ви за неї візьметесь, тим вищі у вашої дитини шанси на повну компенсацію.

Пам'ятайте: вам є куди звернутися за допомогою! Вихід є, а дорогу здолає той, хто йде.

Батькам, спеціалістам та насамперед дитині із
Аутизмом – успіхів, терпіння, наснаги, безмежної
любові до ЖИТТЯ!!!
ВІРИ В УСПІХИ!!!

МИ ВАС
СТАРАЄМОСЯ
ЗРОЗУМІТИ!!!

МИ ВАС
ЛЮБИМО
ДІТИ ДОЩУ!!!

МИ ЗНАЄМО
ПРО ВАС!!!

ВИ ТАКІ
Ж ЯК
МИ!!!

МИ ПРО ВАС
ПІКЛУЄМОСЯ!

А У Т И З М

Інформація взята з різних джерел інтернет ресурсу.... .

Логопед Жук О.